

Der Bezugspreis für die „Bácskaer Zeitung“ mit den wöchentlichen 2 Beilagen „Illustrirtes Sonntagsblatt“ und „Illustrirtes Unterhaltungsblatt“ ganzjährig 3 fl., halbjährig 150 kr., vierteljähr. 75 kr.

BÁCSKAI ÚJSÁG

KÖZGAZDASÁGI, MŰVELŐDÉSI ÉS TÁRSADALMI HETI KÖZLÖNY.

Bácskaer Zeitung

Wochenblatt für Volksbelehrung, Volkswirtschaft, Sozial- und Kultur-Interessen.

Unsere Adresse ist: Administration der „Bácskaer Zeitung“ in Apatin.

Ersteht jeden Samstag.

Verantwortlicher Redakteur: Josef Wiszmann.

Az ország veszedelme.

Apatin 1899, februárban.

Belgiumban a napokban jöttek rá, hogy az iszákosság rendkívüli módon el van terjedve éppen úgy, mint a valóság iránti közömbösség, természetesen a munkások körében. Ily körülmények közt bizonyára rendkívüli eszközökhöz nyúl majd az ottani kormány, hogy az iszákosság járványát a lehetőséghez képest mérsékelje, annál is inkább, mivel Belgiumban a szocializmus napról-napra hatalmasabb tényezőként szerepel, a melylyel számolni kell és amely elől kitérni nem lehet.

Nem akarjuk ezzel azt mondani, hogy a szocializmus olyan országban terjed leginkább, hol az emberek átlag a legtöbb szeszes italt fogyasztják, de azt el kell ösmerni, hogy a szocializmus vad kinövésai a parasztnép között

fakadnak ki, kik napokig pálinkából és kenyérből táplálják magukat.

A parasztnép a kocsmában csinálja a maga politikáját és nem mint hajdan bor mellett, hanem pálinkával fűszerezve. Nem azon töpreng, mi a haza sorsa, hanem saját baján tépelődik s itt vetődik be érzelmeibe a szocializmus eszméje. Ha több pálinkát iszik elkeseredése nagyobb, mint rendes körülmények között és minden baját, minden szenvedését a házára az országra tölja, úgy, hogy a munkára sines kedve.

Magyarországon az iszákosság terjedt a nép között ugyanugy mint Belgiumban, természetesen tekiutetbe véve a lakosság arányát. Még Oroszországban, legalább európai részében is arra a tapasztalatra jutottak, hogy mióta a szeszes italok kimérését szigorították 36%-kal kevesebb pálinka fogyott el, mint azelőtt. Oroszországban pedig a

nép a legvallásosabb az európai népek között, ami nem kis mértékben befolyásolja a nép gondolkozásmodját, míg nálunk szemlátomást hidegül a nép a vallás iránt és a hit, a papi vigasz nem érvényesítheti hatalmát.

Valaha a nemzet harcosai a nép fiait kereszties lobogó alatt lelkesedtek és véreztek el a harctéren, a vallás tiszta magasztos érzelmei hatották át, mert ha bajban, veszélyben volt az ország, nem gondolt a nép semmi egyébre, mint megmenti azt a földet, mely neki és családjának a jó kenyeret, a megélhetést nyújtja.

Ma sok, nagyon sok tekintetben változott a nép gondolkozásmodja, olyan eszméktől, indulatoktól van áthatva, melyek régebben nem léteztek és előtte teljesen ösmeretlenek voltak. Bizonyára ez az oka, hogy nem igen jár tem-

Tárcza.

A pletyka.

(Igaz mese.)

— A „Bácskai Újság“ eredeti tárczája. —

Ott, — hol az utolsó malom kereke csapkodja a Duna vizét, a sebes ár egy helyen jobban alá mosta a partot, a part engedett, bedőlt. A leomlott főtvenyt elsodorta a víz sebje; helyén örvény támadt, hol a part mentén visszafelé folyik a víz mindig kisebb-kisebb körben, de folyton nagyobb-gyorsabb sebességgel, míg a közepébe került felvert habot már fékevesztetten rántja le a fenékre, hogy felszínre többé ne kerüljön, s viszi be — a víz közepébe.

Este van, holdvilágos csendes este, a vízfolyás verte zajba csak a malom egyhangú bűgása vegyül; a város messze van, még a kutya ugatás sem hallszik ki idáig, csak a szélső ház ablakának átszűrődő világossága, — mint földi csillag — fénylik a messzeségben. A parton elterülő erdő fái között elült a szellő, napi útjában elfáradt, együtt pihen a dalos madárral. — Kihaltnak látszik az élő mindenség, örömeivel, ezer ba-

jával. — Csak a kőszahir, a pletyka nem alszik; repül, sebesebben a vándor madárnál, — versenyre kél a futó paripával, nincs hatalom mely megállítsa, nincs kéz, a mely megfékezze, tűz, mely csak kicsinyke szikrából támadt, de saját melegétől éledve lángba borítja az egész fedeleket. — A mint az eldobott gyufa szálnak, — melynek parazsából lobogó, kártékony tűz keletkezett, nincs gazdája, épen úgy a hanyagül elvetett szónak, mely szájról-szájra kelve megbélyegző pletykává dagad, nincs szülőanyja, senki sem ismeri el sajátjának, de hogy is ismerhetné el valaki, hiszen ez csak egy szót tett hozzá, amaz is csak egyet és így tovább, míg végre szépen felöltöztetve lerántja arról, kinek száva volt, a becsület öltönydarabját, hogy azzal ezután mi lesz, nem törődik senki, csak ha a szomorú vég bekövetkezik dobban meg a jobb érzésűek szíve, — a fásultabbaké talán meg sem dobban, kezdik újra, a hol elhagyták, mert vannak egyének, kiknek a pletyka szükségesebb éltető eleme a napsugárnál. . . . .

Szegény Varga Maris mért kellett néked olyan szépnek lenned, szépségeden akadt meg Maros Imre a bíró fia szeme, jóságodon a szíve készen van a jegykendő is, szület

után meglesz az esküvő. Árva lány a Varga Maris, se apja se anyja, összes vagyona a jósága és szépsége, no még az a kis házhely, ott a falú végen, rajta egy düledező ócska nádfedelű házikó — az idén már a gölya sem rakta kéményére fészket, az sem bizott benne, hogy fiait rajta az idén még felnevelheti.

Maros Imre fia Maros Gerzson-nak, a falú telkes gazdája és bírójának, — a mult ősön jött meg a huszároktól, felvitte a három csillagig stráf nélkül — ha bent marad, a stráfot is megkapta volna. Szaladt utánna a falu színe virága, köztük több módos gazda szerencséjének tartotta volna, hogy „ham uramnak“ szállithassa. de neki csak a Varga Maris sötét szemében volt a menyország. Az apja sem ellenezte, „a lány ha szegény is, de becsületes, lesz a fiának elég, majd csak megélnék“ mondogatta.

Hanem egyszer csak a szomszédaszonyok összedugták a fejüket a rokkaporkedés mellett, az egyik azután, kinek, — melleleg legyen mondva — szintén volt eladó lánya, meg egy fertály földje is hozzá, — csak annyit mondott, — hogy „nem hallották-e mi volt Varga Marissal az aratásban, többet ő sem tud, de ennyit bizonyo-

plomba, hanem inkább a korcsmába. Itt forrnak ki azok szocialista fogalmak, melyek hallatára minden tanult ember csak elmosolyog. Nem azt akarjuk fejtegetni, miből állanak ezek a tévfogalmak, csak arra mutatunk rá, hogy a korcsmai gyülekezések nemcsak a nép kárát idézik elő hanem az ország veszedelmére is szolgálnak.

Különösen, hogy a vasárnapi munkaszünetet behozták, a szeszes italok kimerő korcsmák nyitva tartását megengedték, holotta vasárnapi munkaszünet ideális fogalma éppen abban kell hogy álljon, hogy a munkásember, ki egész héten nehéz munkát végez, úgy szólván kénytelenítve legyen vasárnap megvonni magától azt a szeszes italt, melyet minden nap a munka könnyebítése céljából elfogyaszt. De a munkaszüneti törvény ellenkezőleg a legnagyobb szabadságot éppen a pálinkamérőknek és korcsmárosoknak adja, miáltal mintegy rákényszeríti a munkást arra, hogy a nyitva engedett korcsmába beüljön, ott magát leigya és úgy testi mint szellemi szervezetét a jövő heti munkára eltompítsa.

A vasárnapi munkaszünetről szóló törvény megváltoztatása tehát igen komoly kérdés abban az irányban, a melyet fentebb vázoltunk. Itt nem egyes osztályok érdekéről van szó, hanem egy ország jólétéről, s nem azok létezését vagy nemlétezését kell figyelembe venni, hanem azt, hogy Magyarországon a parasztnép ma már nagyv-

tirelmetlen s ha valami módon nem lesz segítve a helyzetén, olyan állapot elé nézhetünk melynek következménye csak a gazdasági tönkrementés lehet.

P . . .

Kirándulás Hodságra vagy Puki, Dundi és Pubi kalandjai.

A tradíció elleni legnagyobb véték volt ezen kirándulás. Halpaprikás (s még hozzá potya) elől elszökni Hodságra. — Hja a szív. Tehát elindultunk délután 1/25-kor hátman egy eléggé döcögő kocsin. Jó, hogy baleset ellen biztosítottam magam, mert már azt hittem, hogy erről az útról csak a biztosító társaság megkárosításával fogok visszatérni. Első megállóhely a sarkon levő kurta korcsma Szt.-Ivánon, itt egy kis szíverősítő bevétele után siettünk, azaz siettünk volna, ha a Máv. nem eszközök ellenünk, mert mikor a sineken át akarunk hajtani, meg kellett állni, mert a karfa le volt eresztve. Éppen most jön egy tehervonat, no ez ugyan nem nagyon bántott, rágyújtottunk — cigaretta hiányában egy nótára „Mikor én még legény voltam. 1/4 órai késéssel indultunk Doroszló felé. — Dundi: „Ugyan mit is keresünk Hodságon?!” — Puki: „Én tudjam?!” Pubi: „Nohát én tudom, azt amit itthon sokkal olcsóbban megkaphattunk volna?????” (Katzenjamer) Doroszlón láttunk egy természeti csodát. . . Egy körifán 5 libát Ha nem tették oda, akkor ott termettek. Egy kis szíverősítés után indultunk Militics felé. . . Itt Dundi felsapta a monoklit, s ezt annyi hatással, hogy a korcsmáros alig mert bort adni, gondolván, ezek ilyen úgy sem isznak vagy azt, hogy ezek oly szegények, hogy csak fél pápaszemet tudnak venni. . . Aki hizási kúrát akar használni, annak melegen ajánlhatom R-Militicset; — Itt láttam viszont egyik iskolatársamat 50 kilós gyara-

podással. — ??? „Mit eszel, hogy ennyire meghíztál? Semmit, ezt a levegő teszi. . . Azúton elvesztettem inggombomat. Shogy elegánsan jelenjek meg a bálon, kértem a korcsmárost, van-e itten bolt, a hol gombot lehet kapni. — Elküldi szolgálóját s az avval jön vissza, hogy nálunk nem kell ilyen mozgó gomb, itt rávarják. Tehát tovább mellgomb nélkül. Megérkeztünk agyon rázva Hodságra. Megállunk egy sarokvendéglő előtt, s ott kérdezem egy kis lánytól „Lesz-e ma bál?” „Nem tudom” feleli. „Hát itt túl a másik korcsmában nincs senki?” „Igen, van egy néhány úr.” Majd megütött a guta bennünket, eljönni kocsin Hodságra aludni, hisz, ha ezt otthon megtudják, hogy mink ott hagyjuk a jó halpaprikást, s elme gyünk Hodságra aludni, kiszekiroznak a városból. — De mégis megszánt a sors, Volt műkedvelői előadás. A terembe lépve, meglepedve néztünk körül, hisz ez egy fővárosi terem, teli szebbnél szebb lánynyal. Csupa fény és pompa. Csilllogás az egész terem. Fényesnél, fényesebb toillettek. S mennyi gödrös lány arcz. Csak úgy zsong az egész terem a jókedvű zajtól. S most jön a legnagyobb meglepetés. Felgördül a függöny s előttünk áll, nálunk is örömmest látott Villmann Adél k. a. aki „Az irodában cz. monologot adta elő meglepő korrektséggel. A közönség már megjelenésekor zajos tapsal üdvözölte, amit ki is érdemelt, mert ügyes játékaival, kellemes, behizelgő hangjával, mozdulatainak nemes harmóniájával a publikum lankadatlan érdeklődését vívta ki. Oly elragadóan, bájosan adta elő monologját, hogy gyönyörűség volt nézni, A közönség alig, hagyta abba a tapsot, már megint kezdhetne, mert megjelent Dr. Hofbauer Miklósné, aki „Egy arczképhez” és „Saffi dala” cz. énekeket dalolta el zajos, szinte ovációszerű taps mellett. Kedves, érzelmes, pompás hangjával, kellemes, kecses megjelenésével megigézte a hallgatót. Az ember

san. — Ebből indult ki az egész; negyed napon, mikor vissza került az eldobott szó a fertály földes lányú szomszédhoz, ez csodálkozva csapta össze kezét, „hogy Varga Marisról ezt még sem hitte volna.” Körül volt ebben irva Varga Maris egész gyalázata. Akadt olyan is, ki hitelni is mert volna rá, talán még a szentség előtt is. —

A jó szomszédok gondoskodtak róla, hogy a hir minnél jobban felezifrázva eljusson Maros Gerzson uram füleibe is; persze ekképen kezdve, hogy „Ó ugyan nem hiszi, de hát beszélj, s miután Maros Uram így is előbb utóbb megfogja hallani, hát jobb ha a szomszédtól hallja meg, de hát úgy sem igaz az egész” s így tovább. A vége azután az lett. — mert tanú ugyan nem akadt rá, de olyan találkozott, ki „attól hallotta a ki látta” hogy Maros Imre vissza küldte a jegykendőt.

Szegény Varga Maris, szépségénél jószágánál csak bánatod nagyobb, bánatodnál szégyened, ártatlanságod tudatában, sért az emberek megvetése, támaszod csak büszkeséged, . . . a büszkeség pedig rosz tanácsadó. — Templomba nem mehet, nevetés, gúny kíséri, még imádkoznia sem lehet ott az Ur színe előtt, csak odahaza sir, zokog keservesen, viraszt mellette a bánat. —

Egyszer csak feltekint, könnye kiapadt, sirni sem tud már, — fojtó a kis szoba levegője a fagygyúgyertya is félig leégett, ki-ki a szabadba. A gyertyát sem oltja el,

a szobát sem zárja be, bánatánál nincs egyebe, azt pedig senki sem lopja el tőle. — Megindult a Duna melletti gyalog ösvényen az erdő felé, a Mária képhez imádkozni. — Az út hosszú, lassanként elmaradoznak a parton kikötött csónakok; beér az erdőbe; az erdőt melletti fák már régi ismerősei, sokszor megtette erre az utat, mégis a hold halvány fénye által vetett árnyék olykor-olykor megborzoztatja testét, végre elér az utolsó malomhoz, hol az út eltér az erdőbe. Az ut sarkán álló vadkörtefa lomboságai közül repül ki egy bagoly, hangját idegrázóan adja vissza az erdő „kuvik” „kuvik”

Varga Maris megáll az utnál a part legszélén, hol öblöt vajt a forgó, teste forró, keble piheg, szemei tűzben égnek, a víz pedig olyan jó hűvös.

A távolból harangzó hallatszik, este 9 óra van. Varga Maris letérdel imára kulcsolja kezét, egy loecsanás . . . és a csakcska habok susogva csapnak össze feje felett, a malomban pedig megszólal e csengő, üres a garad, elfogyott az örölmé való. — A molnár fiú a keréket kiemeli a malom megáll, minden csendes, csak a malomban kezd rá valaki halkán dudolni „Lányok-lányok, lányok a faluban. —

Leder.

Feuilleton.

Liebe.

Feuilleton der „Bacsaer Zeitung.”

Da war er nun wieder daheim, nachdem er sich zehn Monate in Orient herumgetrieben. Das war eine, herrliche, farbenprächige Welt, in der sein Künstlerauge geschwelgt. Nun wollte er noch eine Zeitlang rasten, seine Skizzen und Entwürfe besichtigen und dann wieder mit frischer Kraft an die Arbeit gehen. Mit frischer Kraft! sagte er halblaut, erhob sich, wandelte eine Weile im Atelier auf und ab und blieb endlich vor einem venetianischen Spiegel stehen, der über dem Divan hing. Er musterte sein Ebenbild mit prüfenden Blicken: eine schlanke, kräftige Gestalt, das Gesicht von jener interessanten Blässe, die den Frauen so ausnehmend gefällt, die dunklen Augen jugendlich sprühend, und gar erst der Bart! So schön gewellt, so glänzend schwarz, so weich! Ein echt orientalischer Prophetenbart!

„Für einen alten Knaben von nahezu vierzig Jahren,” sagte er selbstzufrieden lächelnd, „siehst Du ja noch merkwürdig jugendlich und wohlconservirt an, mein lieber Fritz, und da es Dir bis nun Gottlob an Glück bei den Weibern nicht ge-

azt kívánta, hogy mindig hallja ezt az kedves, csengő hangot. Utána következett „Az esküdtszék“ cz. bohózat. — Ezt a darabot egy avatott tollú író írta, mert jelenései sok szellemmel vannak összeállítva, nyelvezete pedig kitünő. — Az esküdtök szerepeiben jók voltak: Dr. Hofbauerné, Dr. Legrándné, Szendyné, Dr. Szabóné, úrh. Volt kellemes hang, finom diszkrét játék, hangban és gesztusban, valóságos művészi gyakorlatosság. Hausz Paula a szolgáló szerepében csodálatraméltó volt. Kedves bájos megjelenése, idszkrét játéka, elragadó művészi dikciója megbűvölt mindenkit... Frenetikus tapssal jutalmazták művészetét. A férfiak is kitűntek fesztelen, összhangzó játékkal. Ilyen műkedvelői előadásokat ritkán látni. Örököszerű, szünni nem akaró taps jutalmazta őket. Előadás után kitünő zene mellett táncz reggelig. — Mily tündériszép volt látni a szívézelem s a természetből biborpirosra vált mosolygó ajkakat. Elragadó jókedv, bájos fesztelenség, megigéző kedvesség jellemezte a mulatságot. Felejtetlen lesz nekünk ezen mulatság. Mint a megigézettek tévelyegünk lakásunkra, ott hagyva szívünket s minden gondolatunkat. Ki volt a bálkirálynő? Rosszabb helyzetben vagyok mint Páris, mert annak csak három grácia közül kellett választani s csak egy almát átadni, de nekem legalább 15 leány közül kellene a legszebbet, legbájosabbat kiválasztani s átnyújtani a bálkirálynői jogart. Szív légy erős, szem légy csalhatatlan. — Nem, nem merem megtenni. Ha a szem már választott volna is jön a szív s appellál. „Válaszszanak a k-k ott voltak.“ Küldjék el szavazatukat egy levelezőlapra s a szerkesztőségnek, s a jövő számban közölni fogom ki volt a bálkirálynő s hány szavazattal emeltett erre a méltóságra. Ime a virágkoszorú virágai: Beck Mariska és Paula, Balás Leona és Meláni (Apatin) Lang Irma, és Barta, Trischler Fáni és Minczi, Villmann Adél és Váli, Mayer Irén, Schneider Katicza,

Hrubian Mariska, Váci Olga, Neumayer Katicza, Haus Paula, Spies Terka, Weber Adel kisasszonyok. Dr. Hofbauer Miklósné Dr. Légrand Ferenczné, Szendy Istvánné, Dr. Szabó Józsefné, Sipeki Balás Vinczené (Apatin), Nopper Ferenczné, öz. Neumayer Pálné, Lichtneker Józsefné, Krieg Jánosné, Juzits Lajosné, Lang Ferenczné, öz. Mayer Juliana, öz. Villmann Józsefné, Horváth Józsefné (Ujvidék.) Dr. Lieli Józsefné, Resch Ferenczné Hippich Istvánné, Willmann Mátyásné, Váci Jánosné, Koratpatfinszky Andrásné, Schuch Gyuláné, Kimmel Ferenczné, Hottinger Mátyásné, Rausch Edéné, Hauswirth Antalné, Schwerer Jakabné, Ertl Ferenczné, Neumayer Péterné, asszonyok... Táncz után egy néhány jó kedvű urral visszamentünk egy kis plauschra s zeneélvezetre. A mint hallgatjuk a cigányt s nedvesítjük a tánczról kiszáradt torkunkat, Duntit a legnagyobb fokú nagyzás fogja el, Vezuvnak képzeli magát. — ???... A kedves ismerősöktől elbűsúzva haza felé indultunk. — Az úton már nem történt semmi, mert a sok öblögetéstől elkábultva Morpheus karjai közé menekültünk. S minden nagyobb baj nélkül haza is kerültünk. Köszönet a szives vendéglátásért, s elismerést a kitaró buzditásért!

Minczi.

Farsangi mulatság Rác-Militiosen.

Elhagyott, — vissza sem néz már a — farsang! Elmullott szomorúságomra. De remélem vannak még olyanok a föld kerékén kik velem e pillanatban egyet éreznek, könnytelt szemekkel velem együtt siratják az elmúlt — reményteljes — időt!

Ne csüggedjetek matrónák! Egy évvel odébb vagy idebb, — az úgy sem számít már nálatok! — Sirjátok ki magatokat, — törjön fájdalomtok gyémántkönyvekben élő hótiszta kebletekből, talán ebben találtok megkönnyebbülést!

Elmullott a boldog idő! Egyet azonban szabad tenni! Azt nem tiltja meg se mama, se papa! — Visszaidézni a boldog perczeket, mikor egy csinos férfi vállán függve keringő lépésekben végig mértük a bálos termet!

Ilyen és még hasonló emlékek hatása alatt írom le a mi mulatságunkat.

Gyermekelőadás előzte meg a mi kedves és örök emlékeztető tánczoszorúcskánkat. A terem a díszesen öltözött úrhölgyektől dicsfényben úszott! Előadás után következett az az édes, mámorba ejtő keringőzés, amit soha nem fogok elfeledni. Minden fiatal emberre mosolygott egy-egy jókedvű hölgyecske. Erre aztán látni a férfiarczokon azt a mennyi boldogságot, — az valami isteni volt!

Csárdást még soha életemben nem láttam oly jó kedvvel és tüzesen tánczolni, mint akkor! Azok az apró lábak a földet sem érték a „gyors“ alatt! Még tiszteri „hogy volt“ után is rövid volt az édes magyar táncz. A csárdást felváltotta egy-egy keringő, lengyelke vagy polka.

A ki látta mint csügtek a mesebeli nymphák a férfivállakon nem tudott ellentállni vágyának, hogy szintén vezessen egyet egy lépcsővel feljebb a mennyországba!

Ez még mind semmi! De szünóra alatt egyszerre csak eszébe jutott egy valakinek körbe állítani a vendégeket, mire ezek lassan-lassan forogni kezdtek a tündérek zenéje mellett!

Oh örökké állnék ilyen körben! Hány gyönyörű, piczi száj nyílt ki egyszerre és elkezdte danolni: „Én már többet a fűtőczán végig... Majd ha egykor menyecske lesz“...

Ha tollamat a nap kellő közepébe mártanám, még akkor sem tudnám oly meleg hévvel leírni, mint az egész megtörtént!

fehlt hat, so dürfen wir wohl hoffen, daß dieses Glück noch eine geraume Weile vorhalten werde. Freilich...“ Er hielt in seinem Selbstgespräch inne. Eine Falte fürchte seine Stirne. Er wendete sich hastig um und warf sich unmutig auf einen Lehnstuhl hin. Seine gute Laune war jähling verflogen. „Freilich,“ sang es weiter in ihm, „waren es lauter brüchige Tugenden, die Du erobert, lauter leicht geschürte und leicht gelöste Liebelein, wie sie der Tag brachte. Das erstemal aber, da wirklich etwas von jener Liebe in Dir aufkeimte, von der die Dichter singen und sagen, ließ Dich Dein Stern im Stich. Ob sie wohl während Deiner Abwesenheit an Dich gedacht hat?“

Er stützte das Haupt auf die Stuhllehne und blickte sinnend ins Leere. Ein Bild taucht licht und klar vor ihm auf. Ein junges Weib! Es war erst ein Jahr, daß er sie kannte. Er hatte sie auf der Straße gesehen, und ihr Anblick hatte ihn gefesselt. Sie war nicht auffallend schön, aber es lag etwas Weiches, Mildes, Verträumtes auf ihren bleichen edlen Zügen. Und dann ihre Augen! Diese blauen, tiefen, leuchtenden Sterne! „Wenn ich dieses Antlitz,“ so flog es ihm durch den Sinn, „ein wenig idealisire, dann habe ich ja jene Madonna, die ich malen will.“ Es war also zunächst ein künstlerisches Motiv,

das ihn bewog ihr zu folgen. Und während er einige Schritte hinter ihr dahin wanderte, musterte er sie mit wägenden Blicken: eine schlanke Gestalt, die Formen von jugendlicher Fülle, die Kleidung von ärmlicher Eleganz, das Schuhwerk sogar etwas defect. Also eine arme Frau! Vielleicht gar noch ein Mädchen, eine Verkäuferin, Cassierin, Probirantensell oder derlei! Da durfte man ja wagen, durch irgend eine banale Frage sofort ein Gespräch anzuknüpfen. Er wagte es auch, erhielt jedoch keine Antwort. Das schreckte ihn nicht ab. Er folgte ihr auf Schritt und Tritt, bis sie in einem Hause verschwand. Nun wußte er, wo sie wohnte. Er wußte bald noch mehr. Ein Gulden löste die Zunge des Hausmeisters. Da erfuhr er, daß die junge Frau Maria Huber heiße, im vierten Stock wohne, daß sie seit zwei Jahren verwitwet sei, daß ihr Mann ein Privatbeamter gewesen, daß sie ein vierjähriges Tochterlein besitze, und daß sie sich als Clavierlehrerin ehrlich und kümmerlich durchs Leben schlage. Und ein glücklicher Zufall fügte es, daß gerade im vierten Stock ein Atelier zu vermieten war. Das bezog er einige Tage später. Und so kam es, daß Fritz Berger, der Nachbar einer jungen, stillen, schenen Wittwe wurde.

Er begann sogleich seine Künste spielen zu lassen. Schon am ersten Tage, da er sein neues Heim bezog, stellte er sich der jungen Frau, als

er sie im Gange traf vor und bekundete in überschwänglichen Worten seine Freude darüber, daß es ihm nunmehr gegönnt sei, unter dem selben Dache mit der schönen Unbekannten zu hausen, deren Anblick ein lang nachhaltendes Echo in seinem Herzen geweckt. Die junge Frau beantwortete seine enthusiastische Begrüßung mit einigen kühlen Worten, aus denen eine leise Ironie hervorflang. Aber die Bekanntschaft war eingeleitet, die indes, so sehr er sich auch in der Folge durch lebenswürdige Zuverlässigkeit und zarte Aufmerksamkeit bemühte, zu keiner wärmeren Freundschaft gedeihen wollte. Da suchte er sich durch ein neues und, wie er glaubte unfehlbares Mittel den Weg zum Herzen der Spröden zu bahnen. Er begann ihr Vortagen an sich zu locken: ein frisches, rosiges, stets lachendes Kind, der verhätschelte Liebling des ganzen Hauses. Er errang Gottchens Gunst. Das Lichtwürchen erschien sogar hin und wieder in seinem Atelier. Dann mußte er dem Kinde Häuschen aus Papier bauen oder aus Teig Kätzchen modelliren. Mitunter brachte Vortagen ihr Hottopferdchen ins Atelier. Dann gab es ein rechtes Gallop, und der alte Knabe lachte und ulkte mit dem Kinde um die Wette. Nachdem die Beziehungen zu Vortagen soweit gedeihen waren, hielt er den Zeitpunkt für

Egyszerre megzavart valami bennünket! A kakas kukurikulása. Átkozott kakas! Talán még most is gyönyörködnek annak az édesnek, kedvesnek nézésében! Jó éjt! Jó álmokat! —

A farsangot követve, lefeküdtem és aludtam álmaimat mostanáig! E perczen zavartok fel szunyadozásomból, hogy ez úton mondjunk köszönetet a nemesszivű felülfizetőknek a Tanítók háza nevében.

Felülfizettek:

Ft. Nagel Máté 4 frt 10 kr., Dr. Szántó István 2 frt 10 kr., Bene István 2 frt 40 kr., Inhoff György 1 frt 20 kr., Fülöpp Kálmán 1 frt 40 kr., Klein Vilmos 1 frt 10 kr., Becherer Ferencz 1 frt, Buck József 40 kr., Szenn Menyhért 40 kr., Himmelpach Jakab 40 kr., Heine Ferencz 90 kr., Lendák János (Hodságh) 20 kr., Beda Béla (Zombor) 20 kr., Dörner Jakab 1 frt, Szelinger Lőrincz 30 kr., N. N. 20 kr., Eiszele Juliska 20 kr., Lemli Menyhért 20 kr., Pohl József 20 kr., Asztalos János 10 kr., Wüsch András 10 kr.

kis Pubi.

H I R E K.

— **Eljegyzés.** Augsburgi Ferencz földink, battonyai telekkönyvi hivatalnok, eljegyezte Holczbauer József, földbirtokos és téglagyáros bájos és kedves leányát, Máriát. — Gratulálunk!

— **Választmányi gyűlés.** A Casinó egyesület f. hó 22-én tartott választmányi ülésén Boksay Gasztáv úr a pénztárnoki teendők elvégzésére felkérte, s egyuttal elhatározott, hogy mint minden évben úgy az idén is, a polg. Casinóval együtt a legnagyobb lelkesedéssel fog megünnepeltetni a magyar szabadság születési napja.

— **Szalmaszál a vízbe.** . . Ezt a nótát, melynek a vége tudvalevőleg zsidó polgártársainkat akarja aposztrofálni, kurjogatták már vagy ötvenedszer a legények Mórícz korcsmájában. Hanem a csapláros föl sem vette. Boszankodni épen nem látszott, pedig bosszút forralt a kujon. »Nem haragszik

gekommen, um mit einer freundlichen Bitte an die junge Frau herauszürden zu dürfen: daß sie in allen Ehren und gegen ein reichliches Honorar Modell stehen wolle? Da kam er aber schon an! Die junge Frau war über diesen Antrag förmlich entrüftet. „Also eine Frau, die bei allen Glendherbe, strenge Grundsätze besitzt,“ dachte er. Ein tugendhaftes Weib! Das schien ihm unfaßbar. Er wollte nicht daran glauben. Es war Verstellung, Koketterie, kühl rechnende Klugheit! Sie wollte ihn am Ende durch ihre abwehrende Schrödigkeit ernstlich fördern! Dazu gab er sich nicht her. Nein! Die dummen Liebesgedanken, die in seinem Kopfe rumerten, konnte er ja leicht vertreiben. Einige Monate im Orient herumtummeln, neue Bilder, neues farbiges Leben in sich einjaugen, und der thörichte Johannistrieb, der ihn beunruhigte, quälte, seine Schaffensfreude trübte, war erstickt. Und der Zauber des Orients hatte in der That diese beruhigende Wirkung auf ihn geübt! Nun war es ihm wieder leicht und froh ums Herz. Und doch hatte es so seltsam in ihm aufgequakt, als er sie heute begrüßte! Wie roth sie wurde, als er ihr fröhlich lachend die Hand reichte! Und dieses vibrirende Spiel um ihre Mundwinkel! . . .

(Schluß folgt.)

Mórícz bácsi? — »Nem én, gyerekek: Hej, huj, dáli dó.« . . Még ő is velük dalolt. »Megmutatom, hogy nem haragszom.« S hozatott a mulatóknak 2 frt 50 kr-ért egy hordóska ruszlit (agyonszózott apró halacs-kát.) »Egyetek fiuk . . . ajándékba . . . ingyen a szép nótáokért. En fizetem, Hej, huj dáli dó; hunczut a . . . És a ruszli, egy-kettő, eltűnt a sok korhely gyomorba. A megvendégelt legények nem győzték csodálni a Mórícz gavallérságát, Mórícz meg nem győzte a sós halra hordani a bort, amit aztán persze a legények fizettek. Mórícz bácsi azóta úgy szereti ezt a bolond nótát: Szalmaszál a vízbe . . . mint valami nemzeti himnusz.

— **Halálozás.** Karvázy József Bács megye központi számvevője, Karvázy Pál, szabadkai tiszti főmérnök fia f. hó 16-án meghalt Zomborban.

— **Egyházmegyei hírek.** A katonai lelkész-ként Szarajevóba rendelt Ploskál Rudolf helyébe Fátth Ferencz Parabutyról Hodságra kápláni minőségben áthelyeztetett.

— **Kneipp Ujság** cím alatt havi folyóirat indult meg Budapesten. Ezen lap az Országos Magyar Kneipp-Egyesület közlönye. Az igen tetszetős alakban kiállított mutatószám felette érdekesen van összeállítva. Ismerteti a Kneipp-gyógymód mibenlétét. Tárgyalja a most nagyon elterjedt nátha és influenza gyógyítását. Érdekes cikkek van benne Petrovics Lászlótól, amelyben leírja azt, hogy miként lett ő Kneippistává. Egy rovatban a lap az előfizetőknek Kneipp-féle gyógymódra vonatkozó minden kérdésben felvilágosításokkal szolgál, illetőleg tanácsokat ad az egyes betegségekben követendő mikénti eljárásra. Általában az egész lap tartalma igen tanulságos és hasznos mindenkire, mert okos tanácsokat ad arra nézve, hogy miként éljen az ember, ha egészséges akar lenni Szerkeszti dr. Szalkay Gyula, az Orsz. Magy. Kneipp-Egyesület elnöke. Előfizetési ára negyedévre 1 frt. Megrendelhető a „Kneipp Ujság“ Budapesten, X. ker. füzér utca 19. sz. a.

— **Az iráni vallás; Zorvaster** Az iráni az első dualistikus vallás, mely két istenséget állít szembe: a jónak és rossznak urát. Az irániak főistene kezdetben „az ég egész kerekége“ volt, a legerősebb isten. „Az ő ruhája az egész ég boltozata“. Később a főisten mindjobban elvált az anyagtól s egészen elvonttá lett. Neve lön Ahuramazda, „a mindentudó“. Vele szemben a sötétségnek is támadt külön istene, Angromainusz, ki folyton küzd fényes bátyja ellen, de hasztalanul. A sötétséget elűzi a fény, a rosszat a jó. Angromainuszt legyőzi Ormuzd. Ő a béke, a boldogság istene; a földművelés tanítója, mint Mondamin az amerikai indusoknál, „mindentudó“, mint a biblia Ura, bölcs és magában boldog. Mindezek igen érdekes vonásai az iráni vallásnak; érdekesek legfőként azért, mert alapjai a mieinknek, s így az emberi léleknek, az emberi érzés kívánságainak, az agy ideáljainak mindenütt való egyenlőségét igazolják. E vallás részleteiről a legtudósabb kutatás alapján, költői szépségekkel gazdagon ír a Nagy Képes Világtörténet 14. füzeté. Egy füzet ára 30 kr., egy köteté 8 frt. Kapható a kiadóknál Révai Testvérek irod. int. részv. társ. Budapest, VIII., Üllői-ut 18.) s minden hazai könyvkereskedésben.

Neuigkeiten.

* **Verlobung.** Franz Augsburgi unser Landmann, Battonyaer Grundbuchsbeamter, verlobte sich mit dem anmuthigen und lebenswürdigen Fräulein Maria Holzhauser, Tochter des Grund- und Ziegeleibesizers, Josef Holzhauser. Wir gratuliren!

* **Kundmachung.** Es wird dem geehrten P. T. Publikum zur Kenntniß gebracht, daß die Apatiner Krebswasser-Insel-Entwässerungs-Gesellschaft zu Ehren unserer w. geliebten Königin Elisabeth eine Allee gepflanzt hat. — Diese Allee geht vom Weindlichen Magasine bis an den neuen „Weinspiz zur blauen Donau“, diese wird Morgen den 26. Feber, Nachmittags 3 Uhr, durch die hiesige Feuermehr-Kapelle eröffnet. Auch werden die Apatiner Bürger und auch Fremde zur Eröffnung höflichst eingeladen. Die Eröffnung wird beim Herrn Georg Flamm, Gastwirth abgehalten. Ein jedes ungarische Herz soll der w. geliebten Königin Elisabeth ein Andenken weihen, dies zu thun, wird die Allee Königin Elisabeth-allee genannt. Strumberger Thomas (Cassier.)

* **Eröffnung der Schifffahrt.** In Folge der milden Witterung und des günstigen Wasserstandes steht der Eröffnung der Schifffahrt nichts mehr im Wege. Die Frachtschifffahrt wird am 23. d. beginnen und seit Tagen bereits gehen zahlreiche Remorqueure nach der untern Donau ab, um die daselbst harrenden Getreideschlepper heraufzuremquiren. Der Personenverkehr wird Anfangs März beginnen.

* **Zur Beachtung.** Die Militärsteuerpflichtigen werden hiemit aufmerksam gemacht, daß sie ihre Steuerbekennnißbögen im Laufe d. Monats der Gemeinde-Vorsteherung zu überreichen haben, da sie im entgegengesetzten Falle bis zu einer 8fachen Strafe belegt werden.

* **Im Interesse des gefeslichen Fischschuzes.** hat der Ackerbaumminister eine sehr weisame Verordnung erlassen. Es kam nämlich dem Minister zur Kenntniß, daß einzelne Fischerei Gesellschaften aus reiner Gewinnsucht den XIX. G. U. a. J. 1888. auf solche Art auspielen, daß sie die mit ihrem Wissen begangenen Ueberschreitungen ihrer Bediensteten, wenn diese dabei ertappt werden, auf ihre Leute schieben und dieselben, die Schuld auf sich nehmend, dadurch die Strafbestimmungen wirkungslos machen. Auf diesen bedauernswerthen Umstand sich berufend, änderte der Minister den §. 22., II. Aliena, des obenwähnten Gesetzes auf folgende Weise: „Wenn die Gesellschaft oder der zur selbständigen Ausübung berechnigte Besitzer oder der zum Verbande gehörige auf dem betr. Wasserbereiche zur Fischerei berechnigte Pächter von den sie verpflichtenden, festgesetzten Bedingungen abweichend, das Geschäft betreiben, können dieselben durch die Behörde I. Instanz (G. U. XIX., §. 60) von Fall zu Fall bis zu 100 fl. bestraft werden. Diese verfallen auch dann derselben Strafe, wenn deren Bediensteten von den im Gesetze stipulirten Bedingungen abweichend fischen, beziehungsweise den Geschäftsplan während des Fischens nicht vor Augen halten; vorausgesetzt, wenn deren Handlung seitens der mit der Fischerei Berechnigten beaufsichtigt wurde. Bis zu 100 fl. können auch solche Bedienstete bestraft werden, welche von den Bestimmungen des Geschäftsplanes abweichend fischen, ebenso auch diejenigen welche die gesellschaftlichen Organe in der Ausübung der Kontrolle, im Sinne der Bestimmungen des Geschäftsplans, aus was immer für einem Grund verhindern oder die Kontrolle aus was immer für einem Grund vereiteln. Im Falle einer wiederholten Ausschreitung ist den Bediensteten die Fischerei auf dem Gebiete der Gesellschaft zu verbieten.“

Komitatsneuigkeiten.

* **Ernennungen** Der Ackerbauminister ließ von Amtswegen eine Schutzdammgesellschaft für die Interessen der Mohacser (Margit) Insel konstituieren und ernannte zugleich den Vizegespan des Baranyaer Komitates zum Regierungskommissär, dessen Aufgabe es sein wird, die Entwicklung der Korporation und überhaupt deren Agenden zu leiten. Zum technischen Beirath dieser Gesellschaft wurde der Chef des Zomborer Flußingenieuramtes, k. Oberingenieur Gabriel Steinecker ernannt.

* **Jubiläum des Erzbischofs Csáska** Der Erzbischof von Kalocsa, Georg Csáska, begeht im Monat Juli die Feier der fünfundsingzigsten Jahreswende seiner Konsekration zum Bischof. Für die Feier, an welcher auch der päpstliche Nuntius Taliani theilnehmen wird, werden in der Kalocsaer Erzdiözese bereits große Vorbereitungen getroffen. Der Jubilar gedenkt aus Anlaß des Jubiläums einige geradezu fürstliche Spenden zu machen. Zunächst will er die Kalocsaer Domkirche um 100.000 fl. restauriren lassen, dann wird er das Priesterseminar erweitern und mit einer ständigen Dotation versehen. An Stelle der vor Kurzem demolirten Kalocsaer Pfarrkirche wird Erzbischof Csáska eine neue Kirche erbauen lassen und eine neue Pfarre stiften. Eine Stiftung von 150.000 fl. wird der Jubilar für die Dotirung zweier neuer Domherrenstellen machen und zwar sollen die fünfprozentigen Zinsen dieser Stiftung der Rektor des Seminars und der erzbischöfliche Kanonikus a latere erhalten. Endlich will der Erzbischof das ehemalige Bacszer Kapitel wieder einsetzen und zwar auf solche Weise, daß die Zomborer Kirche in ein, zwei Jahren ausgebaut würde; in der Nähe derselben aber sollen für fünf neue Domherren Wohnungen angewiesen werden. Für die Dotirung des Kapitels sollen aus der Bacszer Domäne, mit Genehmigung Sr. Majestät, Grundstücke im Umfang von 1000 Joch bestimmt werden. Die Mitglieder des Kapitels wären die Pfarrer von Bács, Zombor und Bacs-Monostorbeg und die zu Domherren ernannten älteren Priester der Diözese.

* **Paprikafisch in B. Brestovac.** Alexander Klopka veranstaltete am 15-ten einen ausgezeichnet gelungenen Paprikafisch. Nach dem Essen folgte der Tanz. Die Fische waren ausgezeichnet, recht ungarisch. — Es wurde auch den Armen, die das Paprikafische nicht gewöhnt sind heiß genug, aber der gute Pakszer und Badkater schwemmte das Feuer hinunter. Es erging ihnen wie einem französischen Akademiker als er als Gast in Budapest weilend an einem Paprikafisch theil nahm. Es mundete ihm sehr gut, nur der Paprika trieb im Schweigtropfen aus; Wie schmeckt es, fragte R. Szily. „Sehr gut, nur fühle ich mich, wie wenn ich eine Rahe geschluckt hätte, und sie am Schweiß nehmend herausziehen würde! . . . Von den, durch die Herzenswärme purpurroth gefärbten Lippen der Schönen verschwand das Lächeln nie, aus den wunderbaren Augen strahlte Freude und Glück. — Der schönste Lob einer Unterhaltung. Theil nahmen: Fr. Ferdinand Böhm, Wwe. Fr. Jg. Csepella, Fr. Mariska Csepella, Fr. Nikolaus Hajth, Fr. Josef Hidasi, Fr. Andreas Heinz, Fr. Jakob Hermann, Fr. Ferd. Klaußy, Fr. Mariska Kwanduk, Fr. Mariska und Julius Klopka, Fr. Karl Müller, Fr. Julius Terenyi (Veprovacz)

Fr. Franz Petko, Fr. Josef Pfaff, Fr. Paul Szedlak, Fr. Moriz Schmolka, Fr. Georg Stumpfögger, Fr. Koloman Stumpfögger, und Fr. Rosika Triff.

* **Kauferei mit polizeilicher Assistenz.** Aus Szabadka schreibt man: Am Montag veranstalteten zwei betrunkene Landsmänner eine schöne Schlägerei. Unter dem Thore des Stadthauses standen mehrere Polizisten, als die zwei Betrunkenen hinkamen und etwas fragten. Die Antwort gefiel ihnen wahrscheinlich nicht, den sie packten einander an, und schlugen fest darauf los. Die Polizisten sahen mit Vergnügen zu, aber als sie sahen daß es Ernst wird, trennten sie die Kaufbolde. — Einige Minuten blickten sie einander an, dann ging von neuem los, aber die Polizei nahm sie unter den Armen und führte sie in die Stadthauptmannschaft, dort hielt sie sie so lang gefangen bis sie nüchtern wurden. —

Offener Sprechsaal.*)

Sehr Geehrter Herr Redakteur!

Am vorigen Sonntag, daß ist am 19. Feber Nachmittag 2 Uhr wurde die ordentliche Jahresgeneralversammlung der Gehilfen im Herrschaftlichen Gasthause abgehalten. Die Tagesordnung war 1.) Wahl der Mitglieder in die Friedenskommission. 2.) Wahl der Delegirten in die Generalversammlung der Corporations-Krankenkassa 3.) Etwaige Anträge.

Nachdem die Wahlen, welche in größter Ordnung abliefen, vollzogen waren, warf der Präses der Generalversammlung die Frage auf, ob Jemand einen Antrag habe. Hierauf trat Anton Blaszkovsz Seilergehilfe mit der Beschwerde vor daß ich mich angeblich seinem Kinde vis-a-vis bei der Unterfertigung des Receptes folgend geäußert hätte: Ist der Blaszkovsz wieder krank wird den der nimmermehr gesund! Als ich fragte, ob er dies auch beweisen kann, rief Johann Leidecker Kasseurgehilfe im gereizten Tone in die Menge: „Ja der Cassier ist entschieden viel zu grob, auch wir haben wegen unseren Lehrlingen mehrere Klagen. Man hat gegen ihn nicht nur eine, sondern 15—20 und noch mehr Klagen.“ Sodann äußerte er sich, daß ich mich einem ihren Lehrlinge gegenüber bei der Abgabe der Krankenmeldung folgend ausdrückte: „Der Leidecker hat lauter solche halbgekrepirte Leute.“ Vergebens stellte ich dies in Abrede, und forberte mir den Lehrling gegenüber zu stellen.

Der Sturm brach los und artete in einen riesigen Skandal aus, den ein großer Theil der Versammelten ahnte den Abzugrufen und Pfeifen nach, man rief mir einen Abzug zu, wie Jemanden der wenigstens ein Verbrechen begangen hat!

Bezüglich dieser Schandthat einiger unreifen Schreier, will ich mich entschieden nicht äußern, da sich die That — welche diese Helden zwar als großartigen Triumph betrachten, ja selbst richtet!

Ich will hier nur erwähnen, daß ich seit 7 Jahren als Cassier der Gewerbe-Corporation und seit 4½ Jahren aber gleichzeitig auch als Cassier der Gewerbe-Corporation-Krankenkassa fungiere, unter welcher Zeit ich das Vermögen dieser Vereine aufs gewissenhafteste verwaltete,

*) Für die Rubrik ist die Redaktion nicht verantwortlich.

den jedes Jahr wurde mir so bei der einen, wie bei der anderen Generalversammlung das Absolutorium ertheilt, denn man fand nie den geringsten Fehler vor. So geschah dies auch bei der am 29. Jänner dieses Jahres abgehaltenen Gewerbe-Corporations-Generalversammlung und wird auch bei der nächstens abzuhaltenden Generalversammlung der Krankenkassa geschehen, denn so der Controllor, wie der Ueberwachungsausschuß, haben bereits die ganze Cassageabrechnung überprüft und in größter Ordnung gefunden, dies haben die Herrn schon mit ihrer Unterschrift bestätigt!

Ferner kann man mir nicht im geringsten nachweisen, daß ich meine Amtszeit nicht pünktlich eingehalten habe, oder mich als Bürger in der Gemeinde derart benommen hätte, daß ich ein Schandfleck der Krankenkassa wäre.

Ja ich kann mit Stolz behaupten, daß man mir im öffentlichen Leben bis heute noch immer mit Achtung entgegenkommen ist! Daß ich somit keinen Anlaß gegeben habe, daß man mich derart schändlich behandelte, dies wird das P. T. Publikum aus meiner obigen Rechtfertigung ersehen.

Indem ich es unter meiner Würde finde mit Leute, die meine Person unschuldiger Weise derart angreifen, ferner hinzu verkehren, entschloß ich mich, meine Stelle bei der Ausschussung niederzulegen. Trotzdem ich zurücktrete will ich es aber entschieden haben, daß alle Beschwerden, die man mir gegenüber hat, verhandelt werden sollen, weshalb ich alle jene Cassamitglieder die ich jemals beleidigt habe, ersuche, ihre Beschwerden bei der Direktion der Krankenkassa unbedingt einreichen, damit diese dort unparteiisch verhandelt werden können; bei der Direktion suchte ich bereits an, daß man sich mit der Verhandlung der Beschwerden befassen möge. Gleichzeitig ersuche ich die Direktion das Resultat der Untersuchung im hiesigen Blatte kund zu machen, damit das P. T. Publikum in die Lage komme zu beurtheilen, ob man den Grund hatte einen unbescholtenen, ehrlichen Menschen, der als Beamter das Vermögen des Vereines stets aufs gewissenhafteste verwaltete, solcher gemeiner Behandlung theilhaft werden zu lassen.

Indem ich Euer Wohlgeboren bitte diesen meinen Zeilen in Ihrem Blatte gefälligst Raum zu geben.

Apatin, am 25. Feber 1899.

Zeichne mit aller Achtung
Georg Kammerer.
Schneidermeister.

Szerkesztői üzenetek.

Lodér. Igen köszönöm a tárczát. Mert tudom, hogy clolvasása lapom t. olvasóinak élvezetes perczeket fog szerezni. Máskor is igen szivesen látlak. Üdvözet!

Lang M. Hodságh. A megígért híreket várom. Kérlek, intézd úgy, hogy a hírek pénteken mindig itt legyenek. — Tisztelet-példány jön. Üdvözet a többieknek is.

Juszuf Bpest. Köszönöm a szives megemlékezést. A közlést legközelebb megkezdem, igen szép munka s dicséri szerzőjét. Máskor is szivesen látom. — Üdvözet.

Becker Ferencz Pozsony. A példányt megindítottam. — Ezentúl rendszeresen fogja megkapni.

Cs. Bresztóvácz. A mult számból kiszorult. De azt hiszem most sem késett el. Kérem úgy küldeni, hogy legalább péntek délelőtt itt legyen. — Prosit!

G Gy. Temesvár. Névtelen levekre nem válaszolunk . . .

Cheaufgebote.

Franz Augsburg — Maria Holzhauser.

Todtenliste.

Vaul König, Müller 27 Jahre alt. —
Gustav Hamos von Belsöcz, 69 Jahre alt. —
Mara Udri geb. Schell, 23 Jahre alt. Josef
Fetter, 9 Monate alt. — Franz Schepecz, 4
Jahre alt. — Josef Konrad, 6 Tage alt. —
Anna Szani, 5 Monate alt. — Katharina Haas,
4 Jahre alt. —

9423 szám.

tlkv. 1898.

Arverési hirdetmény.

Az apatini kir. jbiróság mint tlkvi
hatóság közhírré teszi, hogy Dr. Bruck
Mór ügyvéd által képviselt özv. Neuser
Salamonné végrehajthatónak Vass József
apatini lakós végrehajtást szenvedett
ellen 312 frt 50 kr. tőke s jár. kielé-
gitése miatti ügyében az apatini 978
sz. betétben foglalt A. I. 1—2 sor 3138
és 3139 hrszámú 33 ö. i. sz. ingatlan
tekintve hogy végrehajtást szenvedett
Vass József felerészbeni illetőségének
kikiáltási ára 200 frt meg nem halad
a társtulajdonosok jutalékával együtt
320 frt kikiáltási árban az apatini kir.
jbiróság mint tlkvi hatóság hivatalos
helyiségében **1899. évi márczius
hó 8-ik napján d. e. 10 óra-
kor** végrehajtási árverés alá fog bo-
csájtani s a kikiáltási áron alul is el
fog adatni.

Arverezni szándékozók tartoznak a
kikiáltási ár 10% át készpénzben vagy
óvadékképes értékpapirokban a kikül-
dött kezéhez letenni vagy neki a bíró-
ságnál előlegesen elhelyezett bánatpénz-
ről kiállított elismervényt átszolgáltatni.

Vevő köteles a vételért 3 egyenlő
részletben és pedig az elsőt egy hó, a
másodikat két hó, a harmadikat három
hó alatt mindig az árverés napjától
számított 5% kamattal együtt a zom-
bori kir. adóhivatal mint letétpénztárnál
lefizetni s a vétel után járó kincstári
illetéket viselni.

A bánatpénz az utolsó részletbe
fog betudatni.

Apatin, 1898 december hó 30-án
kir. járásbiróság mint tlkvi hatóság.

Lahner Antal kir. albiró.

Gesucht werden

2 Lehrlinge aus guter Familie zur
sofortigen Aufnahme der **Danast-
Weberei** des Herrn **Florian Dick-
mann Apatin**. — Anträge werden
sofort entgegengenommen.

Eigentümer und Herausgeber: Josef Wismann & Szavadill.

259 sz.

tk 898.

Arverési hirdetmény.

Ifj. Samú Imre és Samú Péter dorosz-
lói lakósok utóajánlata folytán az
apatini kir. járásbiróság mint tlkvi ha-
tóság közhírré teszi hogy özv. id. Ba-
bos Jánosné és Babos Imre végrehajta-
tónak özv. ifj. Babos Jánosné sz. Kri-
zsán Jul's ügy is, mint kisk. Babos
Mihály, Éva, és Mária t. esk. gyámja
félegyházai lakós végrehajtást szenved-
tet elleni 562 frt 05 kr. tőke s jár.
kielégítése miatti ügyében a doroszlói
480. sz. betétben A I 1 — 11 sorsz.
ingatlanokból ifj. Babos Jánost 1/2 rész-
beli illető jutalék 1700 frt. kikiáltási
árban a doroszlói 481. sz. betétben
foglalt ugyanannak tulajdonát képező
A I 1 — 4 sorsz. ingatlan és közös
legelőből járó 8/1568 ad rész 450 frt.
kikiáltási árban doroszló község házá-
nál az **1899 évi márczius hó 11 napján
d. e. 10 órakor** bírósági végrehajtás alá
fog bocsájtani, s a kikiáltási áron alol
is elfog adatni.

Arverezni szándékozók tartoznak
a kikiáltási ár 10% át készpénzben
vagy óvadékképes értékpapirokban
a kiküldött kezéhez letenni, vagy neki
a bíróságnak előlegesen elhelyezett
bánatpénzről kiállított elismervényt
átszolgáltatni

Vevő köteles a vételért 3 egyen-
lő részletben; és pedig az elsőt 1 hó
a másodikat 2 hó, a harmadikat 3 hó
alatt mindig az árverés napjától számi-
tott 5% kamattal együtt a zombori kir-
adóhivatal mint bírói letétpénztárnál
lefizetni s a vétel után járó kincstári
illetéket viselni, a bánatpénz az utol-
só részletbe fog betudatni

Apatin 1899 január 17 én kir.
jársbiróság mint tlkvi hatóság.

Dr. Mészöly
kir. albiróh.Decleva
kir. jbiró.**Kundmachung.**

Die Direktion der Apatiner Korbflech-
ter Rohmaterial und Waarenlager Genof-
senchaft gibt hiemit bekannt, daß ihre
ordentliche Jahresgeneralversammlung am
27. Feber Abends 6 Uhr im Genossen-
schaftsgebäude stattfindet, wozu die Mitglie-
der höflichst eingeladen werden.

Die Direktion.

Hausverkauf!

Das Haus sammt schönen
großen Garten des Josef Strum-
berger Schmiedmeister [Kalva-
riengasse] ist aus freier Hand
zu verkaufen. — Näheres beim
Hauseigenthümer zu erfahren.

Weinbau trotz Reblaus!

Wer sich mit Rebveredeln
nicht befassen und doch Wein-
bau treiben will, dem empfeh-
len wir direkttragende amer.
Reben, die nicht veredelt wer-
den brauchen.

Nachdem wir durch mehre-
re Jahre viele direkttragende
Sorten cultivirten, kamen wir
zur Überzeugung, daß von den
vielen amerikanischen Direkttra-
gern nur „Jaquez“ blau als
relativ sehr gut gegen die Reb-
laus widerstandsfähig ist und
auch reiche Ertragnisse liefert.
Dieselbe Sorte sogar ergab im
Vorjahre bei uns die reichlich-
ste Ernte, indem nämlich eine
siebenjährige Anlage von circa
1 Joch (1600 □^o) nicht weni-
ger als 70 Hektoliter Rotwein
lieferte. Die Qualität ist sehr
gut. Die Rebstöcke sind in vol-
ler Kraft und lassen keinen An-
griff von Phylloxera merken.

Jaquezreben können selbst
in weißen Böden, wo Riparia
sauvage chlorotisch wird, noch
mit Vorteil als Direkttrager wie
auch als Unterlage verwendet
werden, da Jaquez mehr Kalk
verträgt wie manche mindere
Riparia Sorte.

Schnittreben gibt unter-
fertigte Gutsverwaltung das
1000 zu 6 fl. ab so lang Vor-
rath reicht.

Gutsverwaltung

C r d ö d (Erndt) Slavonien.

Druck bei Josef Szavadill, Apatin.